

РЕШЕНИЕ

№ 914

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

при участието на секретаря Ирена М. Апостолова
като разглежда докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20211100901500 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 694 от ТЗ.

Ищецът Г. Б. М. е подал искова молба срещу „В.М.Б.“ ООД / в несъстоятелност/, с вх. №10267/26.07.2021г., с която претендира признаване за установено на вземане спрямо несъстоятелния длъжник в размер на сумата от 49 222,98 лв. по договор за правна защита и съдействие от 04.07.2019г. и вземане в размер на 42 336,09 лв. по анекс от 04.01.2020г. към горепосочения договор. Твърди, че съдът по несъстоятелността с определение от 09.07.2021г. е оставил без уважение възражението му по чл. 692 от ТЗ срещу списъка на неприетите вземания. Твърди, че съдът е направил погрешен извод, че вземането му е възникнало до датата на откриване на производството по несъстоятелност – 18.11.2020г., но това не било така, тъй като по сключения договор и анекс възнаграждението било уговорено като резултатно, а обжалваният ревизионен акт е отменен с влязло с сила решение, последващо датата на откриване на производството по несъстоятелност, поради което от тази дата според него е възникнало вземането му. Оспорва позоваването на чл. 635 от ТЗ, като твърди, че в случая не се касае за договор, сключен след откриване на производството по несъстоятелност, а преди това. Твърди, че вземането му е по реда на чл. 36, ал.4 от ЗА и няма как да бъде предявено в сроковете по чл. 685 и чл. 688 от ТЗ, тъй като вземането му е в пряка зависимост от размера на отменените данъчни задължения, т.е. то е било неликвидно към този етап и изискуемостта му също е настъпила впоследствие. Счита, че спрямо вземането му е приложила разпоредбата на чл. 688, ал.3 от ТЗ. Ищецът е получил преписи от подадените отговори на 03.02.2022г. и на 25.02.2022г. и не е подал допълнителна искова молба по нито един от тях. В хода на производството поддържа исковите си претенции чрез процесуалния си представител адв. Н. като претендира уважаването им.

Ответникът „В.М.Б.“ ООД / в несъстоятелност/, чрез управителя си К.В. е депозирал отговор от 08.10.2021г., в който сочи, че искът е допустим и основателен, но отговорът не е подписан. Съдът е дал указания да се подпише подадения отговор с разпореждане от 11.10.2021г. които са надлежно съобщени на страната на 24.11.2021г., но нито в дадения срок, нито към момента не е положен подпис под подадения отговор, поради което същият е останал неподписан и съдът приема, че следва да се счете, че липсва редовно подаден такъв.

Синдикът на „В.М.Б.“ ООД – ХР. В. М. е подала подробен писмен отговор от 22.12.2021г., с който оспорва иска като неоснователен и недопустим по подробно изложените доводи. Твърди, че е недопустим, тъй като вземането е старо, възникнало преди датата на откриване на производството по несъстоятелност, а не е предявено в сроковете по чл. 685 и чл.688 от ТЗ. В отговора се оспорва и че вземанията не били конкретизирани, липсвала конкретизация на основанието, възложена/извършена работа, обосноваване на дължимостта и начина на формиране на сумите, налице е неконкретност и по същество липса на отчети. Поддържа и че договор и анексът към него (извън преценката за тяхната действителност) са с неясен предмет, а оттук е неясно е какви са договорените, респ. предоставени услуги, за които се претендира възнаграждението, а твърденията относно правопораждащите претендираните вземания факти в исковата молба се различават от тези в молбата за предявяване на вземанията. Твърди, че счита, че вземането е следвало да бъде предявено в сроковете по чл. 685 и чл.688 от ТЗ, тъй като съставлява вземане под отлагателно условие (отмяна на Ревизионен акт), т.е. по волята на съконтрагентите е обусловено от модалитет, свързан с възникването или изискуемостта му, а съгласно чл. 25, ал. 2 ЗЗД събдването на условието има обратно действие т.е ретроагира към момента на сключването на договора и вземания по този договор се считат възникнали от сключването му. Счита, че от прочита на договора и анекса може да се тълкува наличие на отлагателно условие - отмяна на Ревизионни актове, респ. връщане на суми от НАП, а аргумент в подкрепа на изложеното разбиране е изр. трето на чл. 725, ал. 1 ТЗ, според което при окончателното разпределение вземането се изключва, ако до този момент условието не се е събдвало. Наред с горните възражения синдикът поддържа и че договорът и анекса са нищожни поради противоречие със закона и добрите нрави, като се твърди, че противоречат на чл.36, ал.2, изр.2-ро от ЗА, предвиждащ размерът на адвокатското възнаграждение да бъде справедлив и обоснован т.е. съответен на извършеното и чл. 36, ал. 4 от ЗА, допускащ договаряне на възнаграждението като процент от материален интерес само при водене на дело. Синдикът поддържа, че уговореното възнаграждение е толкова несъответно на предоставената насрещна услуга, че изобщо не може да се говори за равностойност, еквивалентност или съпоставимост на разменените престации, а определеният размер, поради нарушение на горните критерии, нарушава общоприетата представа за добросъвестност, коректност и добри нрави при договарянето. Поддържа, че договореното възнаграждение не е поставено в зависимост от положен от адвоката труд, нито от обема, нито от трудността, нито от продължителността, нито от интензитета на същия, а самото договаряне на суми при резултат от отмяна на неиздаден РА и то в размер 20 % от

евентуално отменени задължения, без връзка с конкретно договорени, респ. положени усилия, труд или процесуално представителство пред съд, е очевидно несъответствие на договореното с реално престараното и нарушението на принципите на справедливостта и добросъвестността. Синдикът твърди и противоречие с чл. 635 от ТЗ, като сочи, че не са налице дадени от синдика пълномощия, нито потвърждения на такива или на действия на адвоката, не е налице каквото и да е приемане на изпълнение от страна на синдика по процесния договор и/или анекс, обратно - налице е отказ от потвърждаването им. Предвид горното поддържа, че процесните договор, анекс и отчети са недействителни / нищожни с оглед нормите на ЗЗД и ТЗ, липса на съгласие по смисъла на чл. 26. ал. 2, пр. 2 ЗЗД, евентуално поради позоваването на недействителността на сделката чрез настоящето правоизключващо възражение. Заявява и възражение за недействителност на процесния договор и анекс на основание чл. 40 ЗЗД - договаряне във вреда на представляваното дружество по подробно изложените доводи. Наред с горното синдикът твърди, че дори и да са неоснователни горепосочените му възражения, то не се дължи възнаграждение, тъй като липсват и каквито и да е доказателства за реално изпълнени услуги по договора и анекса, като нито в производството по чл.690-692 ТЗ, нито към исковата молба се прилагат каквито и да е доказателства в този смисъл. Синдикът твърди, че и двата РА от 2019г. и от 2020г. са отменени на фаза административно обжалване пред Директора на Дирекция „ОДОП“ към ЦУ на НАП без установено конкретно участие или усилия на адвоката-ищец. Соци и че представените отчети от 02.03.2021г. са подписани за „Приел“ от управителя на дружеството К.В. в момент, в който Дружеството-Доверител има назначен временен синдик, без знание и съгласие на синдика, съответно изрично прието изпълнение по подобен договор/анекс, което да е обусловило дължимост на възнаграждението, респ.претендиращия му размер. Според синдика размерът на претендиращото възнаграждение е несъответен на представения договор и анекс, изчисленията в приложения отчет(макар това да са сметки, а не отчет на довереника по см. на ЗЗД) са некоректни. Поддържа и че е установено, че е налична доверителна сметка на адвокат М. (клиентска сметка по чл.39 от ЗА), която управителят на „В.М.Б.“ ООД е бил посочил на НАП за превод на възстановени с АПВ суми (сметката е цитирана в АПВ от 02.03.2021г). След намесата на синдика сумите по представения АПВ са насочени по особената сметка на Дружеството в несъстоятелност, открита от синдика, но и до момента не е ясно дали по адвокатската сметка на адвокат М. има постъпвали други суми, които да са на клиента „В.М.Б.“ ООД, тъй като ищецът не е дал отчет за синдика за постъпленията и разпорежданията, вкл. по реда на чл.39, ал.4 от Закона за адвокатурата, въпреки отправените му две покани- по пощата и нотариална такава, лично връчена му на 05.04.2021г. В хода на производството поддържа оспорването, включително и по съображения, подробно изложени в писмена защита от 08.07.2022г.

Третото лице-помагач „Б.Б.М.“ ЕООД, се легитимира като кредитор с прието вземане в производството по несъстоятелност на „В.М.Б.“ ООД и в подробен отговор от 28.01.2022г., оспорва иска като недопустим и неоснователен, като се оспорва и достоверността на договора за правна защита и съдействие и анекса към него, включително

и датите на съставянето им. Доводите по отговора на третото лице са аналогични на подробно изложените по-горе възражения от синдика, поради което съдът препраща към тях. В хода на производството поддържа оспорването чрез процесуалния си представител – адв. Г..

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С решение от 18.11.2020г. по т.д.№239/2020г. СГС, 6-13 състав е обявил неплатежоспособността на „В.М.Б.“ ООД, открил е производство по несъстоятелност и е назначил временен синдик. Впоследствие с определение от 10.05.2021г., представено на стр. 58 от делото, г-жа Х.М. е назначена за постоянен синдик на дружеството. Видно от справката от ТР, решението е обявено на 18.11.2020г. С решение от 16.02.2021г. производството по несъстоятелност е спряно, а с решение от 05.03.2021г., обявено на същата дата в ТР е възобновено.

Видно от представената и към отговора на синдика, и изискана от 6-13 състав, с молба с вх.№311844/27.04.2021г. ищецът Г. Б. М. е предявен вземания към длъжника, като е посочил, че е адвокат, вписан в АК –Перник, като е сключил договор за правна защита и съдействие от 04.07.2019г. и анекс към него от 04.01.2020г. с длъжника във връзка с обжалване на описаните два ревизионни акта на НАП съответно от 13.06.2019г. и 27.11.2019г., като е посочил, че по същите му се дължат следните суми: 49 222,98 лв. по договора от 04.07.2019г., като е посочено, че вземането е с падеж – 07.03.2021г. и сумата от 42 336,09 лв. – по анекса, също с падеж – 07.03.2021г. Върху молбата е поставена резолюция на съдията да се изпрати на синдика по компетентност – чл. 688, ал.3 ТЗ.

Вземанията са включени в списъка на неприетите вземания, представен от синдика на стр. 60 и следващите по делото, като са описани подробни аргументи на синдика. Списъкът е обявен в ТР на 21.05.2021г., като срещу него е постъпило възражение с вх. №322033/28.05.2021г., което е разгледано от съда по несъстоятелността в заседание на 13.06.2021г. и с определение от 09.07.2021г., обявено в ТР на 12.07.2021г., възражението е оставено без уважение.

Не се спори и се установява от представения от третото лице списък на приети вземания и определение от 13.04.2021г. за одобряването му от съда по несъстоятелността /стр.14 и следващите от делото/, че дружеството Б.Б.М.“ ЕООД е кредитор с приети вземания в производството, така както са описани в списъка.

От синдика е представен на стр.70 и следващите акт за прихващане или възстановяване, издаден от НАП ТД София от 02.03.2021г., с който на дружеството „В.М.Б.“ ООД за периода от 01.01.2015г.- 30.09.2019г. са предприети описаните действия и издадени описаните актове, като за ревизионен акт от 13.06.2019г. е посочено, че е отменен изцяло с решение на Директора на Дирекция „ОДОП“ № 160/28.01.2021г., като в таблица са посочени недължимо внесените или събрани суми, възлизащи на 43 699,57 лв. и лихва – 5 906,11 лв. Описани са и суми във връзка с други ревизионни актове, които не са предмет на договора с

ищеца.

От синдика е представена на стр.82 от делото покана до ищеца, изпратена чрез нотариус Петков, рег.№723, с която е искана информация относно сключения договор за доверителна сметка от 09.11.2020г. и постъпвалите суми, като поканата е удостоверено, че е връчена от нотариуса на адресата на 05.04.2021г. срещу разписка.

На стр.130 и следващите от делото са постъпили от съда по несъстоятелността молбата за предявяване на вземането, отразено, че е получена от синдика и придружаващите я документи, а именно сключения договор за правна защита и съдействие между ищеца като адвокат и несъстоятелното дружество, представлявано от управителя К.В., с предмет – осъществяване на процесуално представителство и защита пред органите на НАП, АССГ, както и ВАС при и по повод обжалването на описания ревизионен акт от 13.06.2019г., като е уговорено на основание чл.36, ал.4 от ЗА възнаграждение в размер на 20% от отменения размер на задълженията по ревизионния акт, в т.ч. главницата и лихви към датата на отмяната, като по б.“б“ е посочено, че възнаграждението се дължи при условие, че в резултат на отмяната бъдат ефективно възстановени и/или прихванати суми в полза на дружеството, които са достатъчни да покрият размера на дължимото възнаграждение, а по б.“в“ е уговорено, че сумата се дължи в срок до 5 дни от предоставяне на точен отчет за размера на възнаграждението от страна на адвоката, в устна или писмена форма – по телефон, факс, имейл, куриер или друг подходящ начин. Уговорено е плащането да е по банков път по посочената сметка. Представен е и анекса към договора, който е сключен на 04.01.2020г., страните като са описали, че производството по обжалването на описания ревизионен акт от 13.06.2019г. е спряно, като е връчена заповед за нова данъчна ревизия от 27.11.2019г., са уговорили, че доверителят, а именно дружеството, възлага на ищеца като адвокат да поеме защитата на дружеството в хода на новоназначената данъчна ревизия съгласно заповед за възлагането ѝ от 27.11.2019г. и обжалването на евентуално издадения в резултат на ревизията акт до окончателното му приключване, като възнаграждението е уговорено аналогично на договора, а именно: на основание чл.36, ал.4 от ЗА възнаграждение в размер на 20% от отменения размер на задълженията, предмет на евентуално издадения ревизионния акт, в т.ч. главницата и лихви към датата на отмяната, като по б.“б“ е посочено, че възнаграждението се дължи при условие, че в резултат на отмяната бъдат ефективно възстановени и/или прихванати суми в полза на дружеството, които са достатъчни да покрият размера на дължимото възнаграждение по договора и анекса, а по б.“в“ е уговорено, че сумата се дължи в срок до 5 дни от предоставяне на точен отчет за размера на възнаграждението от страна на адвоката, в устна или писмена форма – по телефон, факс, имейл, куриер или друг подходящ начин. Уговорено е плащането да е по банков път по посочената сметка.

С молбата е представен отчет от 02.03.2021г., който е подписан от ищеца – адв. М. и управителя на несъстоятелното дружество – К.В., в който относно дължимото адвокатско възнаграждение във връзка с отмяната на ревизионния акт е посочено, че е последвало ефективно възстановяване на суми, описани в отчета общо в размер на 211 680 ,47 лв., като

е посочено, че общо дса възстановени суми в размер на 271 700,55 лв. главница и 46 438,33 лв. – лихви или общо в размер на 318 138,88лв., поради което е посочено дължимо адвокатско възнаграждение в размер на 42 336,09 лв. Представен е и втори, двустранно подписан отчет от същата дата /02.03.2021г./, в който е посочено, че във връзка с отмяната на Р-22220419007600-091-001/28.07.2020г. съгласно решение на Директора на Дирекция „ОДОП“ – София и възстановяване на суми по описания акт, задълженията, които са общо отменени са описани в размер на 252 596,08 лв., като е посочено, че са възстановени суми в размер на 271 700,55 лв. и лихва 46 438,33 лв. или общо 318 138,88 лв., поради което размер на възнаграждението е изчислен на 49 222,98 лв.

На стр. 147 и следващите от синдика е представено уведомление, връчено на 17.05.2021г. на „Ска 2004“ ЕООД за прекратяване на договора за водене на счетоводството на дружеството, протокол за предаване на наличната счетоводна документация и регистри, оборотни ведомости за описаните периоди.

По делото е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Г.М., което се кредитира от съда като дадено обективно, безпристрастно и компетентно и не е оспорено от страните. Вещото лице сочи, че е проверило описаните в пункт 3 от заключението документи. Установява, че на 04.07.2019г. между адвокат Г.М., и „В.М.Б.“ООД, като клиент, е сключен договор за правна защита и съдействие, с който страните са се договарили за осъществяване от страна на Адвоката на процесуално представителство и защита пред органите на НАП, АССГ, както и пред ВАС на Р.България при и по повод обжалването на Ревизионен акт № Р-22220418003705 – 091 – 001 от 13.06.2019г. на ТД на НАП – София град – до окончателното решаване на спора с влязло в сила съдебно решение. Договореното възнаграждение е в размер на 20 % от отменения размер на задълженията по ревизионния акт, в т.ч. главниците и лихви към датата на отмяната, постановено с влязло в сила решение. Според експерта възнаграждението се дължи при условие, че в резултат на отмяната бъдат ефективно възстановено и / или прихванати суми в полза на дружеството, които да са достатъчни да покрият размера на дължимото възнаграждение. На 04.01.2020г. между адвокат Г.М., и „В.М.Б.“ООД, е сключен Анекс към Договор за правна защита и съдействие от 04.07.2019г., съгласно който дружеството възлага на адвокат Г.М. да поеме защитата на дружеството във входа на новоназначената данъчна ревизия съгласно ЗВР № Р – 22220419007600 – 020 – 001 от 27.11.2019г., както и обжалването на евентуално издаденият в резултат на тази ревизия ревизионен акт – до окончателното приключване на производството с влязъл в сила акт. Договореното възнаграждение е в размер на 20 % от отменения размер на задълженията по ревизионния акт, в т.ч. главниците и лихви към датата на отмяната, постановено с влязло в сила решение. Възнаграждението се дължи при условие, че в резултат на отмяната бъдат ефективно възстановено и / или прихванати суми в полза на дружеството, които да са достатъчни да покрият размера на дължимото възнаграждение. На 02.03.2021г. адвокат Г.М. представя пред управителя на „В.М.Б.“ООД Отчет относно дължимото адвокатско възнаграждение, свързано с отмяната на Ревизионен акт № Р-22220418003705 – 091 – 001 от

13.06.2019г. на ТД на НАП – София град, при следния разчет: Размер на задълженията по РА към 28.01.2021г. – 211 680,47 лв.; Общо отменени задължения – 211 680,47 лв.; Възстановени суми в полза на дружеството: главница – 271 700,55 лв.; лихва – 46 438,33 лв.; Общо възстановени суми - 318 138,88 лв., дължимо адвокатско възнаграждение съгласно Договора – 42 336,09 лв. На 02.03.2021г. адвокат Г.М. представя пред управителя на „В.М.Б.“ООД Отчет относно дължимото адвокатско възнаграждение, свързано с отмяната на Ревизионен акт № Р-22220418003705 – 091 – 001 от 13.06.2019г. на ТД на НАП – София град, при следния разчет: Размер на задълженията по РА към 21.12.2020г. – 252 569,08 лв.; Общо отменени задължения към 21.12.2020г. - 246 114,90 лв.; Възстановени суми в полза на дружеството: главница – 271 700,55 лв.; лихва - 46 438,33 лв.; общо възстановени суми - 318 138,88 лв., дължимо адвокатско възнаграждение съгласно Анекса – 49 222,98 лв. Експертизата е извършила проверка на представени документи от счетоводството на „В.М.Б.“ООД, при която установява, че в предоставената на 11.01.2021г. от „СКА 2004“ЕООД оборотна ведомост за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2020г., салдото по сметка 401 – Доставчици е в размер на 726 хил. лева, което задължение е към „Б. Б.М.“ЕООД. Видно от Оборотна ведомост по партньори на „В.М.Б.“ООД от 01.01.2020г. до 31.12.2020г., задълженията на дружеството са към „Б. Б.М.“ЕООД и към физическото лице В.Ч.. Сочи, че към 2020г. не се установяват осчетоводени задължения към Г.М.. Сочи, че в предоставената от „СКА 2004“ЕООД оборотна ведомост за периода от 01.01.2021г. до 12.03.2021г., няма отразени движения по кредита на сметка 401 – Доставчици. Салдото по сметката не се променя и има единствено отразено задължение в размер на 726 хил. лева, което задължение е към „Б. Б.М.“ЕООД, като това се потвърждава и от Оборотна ведомост по партньори на „В.М.Б.“ООД от 01.01.2021г. до 31.12.2021г., където задълженията на дружеството са към „Б. Б.М.“ЕООД и към физическото лице В.Ч.. Сочи, че отново не се установяват осчетоводени задължения към Г.М.. Според вещото лице в предоставената от „СКА 2004“ЕООД хронологичен опис на операциите за периода 01.01.2021г. – 17.05.2021г. фигурират само операции за начисляване на амортизации и операция за начисляване на ДДС на наличните активи при deregистрацията на дружеството по ЗДДС. Няма отразени движения по кредита на сметка 401 – Доставчици. Салдото по сметката не се променя и има единствено отразено задължение в размер на 726 хил. лева, което задължение е към „Б. Б.М.“ЕООД. Това се потвърждава и от Оборотна ведомост по партньори на „В.М.Б.“ООД от 01.01.2021г. до 31.12.2021г., където задълженията на дружеството са към „Б. Б.М.“ЕООД и към физическото лице В.Ч., но вещото лице не установява осчетоводени задължения към Г.М.. Според експерта счетоводството на дружеството, „В.М.Б.“ООД /н/ е организирано съгласно изискванията на НСС 13 „Отчитане при ликвидация и несъстоятелност“. Като задължения са отразени предявените и приети от Синдика и одобрени от съда по несъстоятелността вземания на кредитори в съответствие с изискванията на счетоводния стандарт, но не се установяват осчетоводени задължения към Г.М.. Изводът на експертът е, че всчетоводството на „В.М.Б.“ООД /н/, не се установява през 2020г., към месец март 2021г., към 17.05.2021г. и към датата на изготвяне на експертизата, заведени счетоводно задължения на дружеството към Г.М. по процесния Договор за правна защита и съдействие

от 04.07.2019г. и Анекс от 04.01.2020г. към Договор за правна защита и съдействие от 04.07.2019г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Видно от справка по публичния ТР с Решение № 260384/17.11.2020г. по т.д. №239/2020г. СГС е обявил неплатежоспособността на "В.М.Б." ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Оборище“, ул. „***** и определил началната й дата на неплатежоспособността - 31.12.2019 г., открил е производство и назначил за временен синдик на "В.М.Б." ООД ХР. В. М.. Решението е обявено в ТР на 18.11.2020г., като впоследствие с решение от 16.02.2021г. производството е спряно. Възобновено е с решение № 260376 от 05.03.2021г. На 20.01.2021г. в ТР са обявени списъци на предявените вземания в срока по чл. 685 от ТЗ. На 23.04.2021г. са обявени допълнителни списъци на приети и неприети вземания. На 21.05.2021г. в ТР е обявен списък на неприетите вземания, в които по т.1 фигурира вземане на ищеца, за което е отразено, че е предявено в СГС с молба с вх.№311844/27.04.2021г., като аргументите за неприемане са неконкретизиране на вземането, предявяването му извън сроковете по чл. 685 и чл. 688 от ТЗ, недостоверност на договора и анекса и спорната им действителност според синдика. На 12.07.2021г. е обявено в ТР определението на съда по несъстоятелността, с което е оставено без уважение възражението на Г. Б. М. срещу неприемане на вземането му по подробно изложените мотиви. Исковата молба е заведена на 26.07.2021г., т.е. в срока по чл. 694 от ТЗ.

Процесуалните предпоставки за иска са: кредитор или длъжник да е направил възражение по реда на чл. 690 ТЗ и това възражение да не е уважено от съда с определението по чл. 692, ал. 2 ТЗ. Законодателят е въвел като основен принцип инициативата за предявяване на вземанията да принадлежи на самите кредитори и за да бъде включено в списъка на предявените, респективно - на приетите вземания, вземането трябва да е предявено от кредитора, като неспазването на допълнителния срок по чл. 688, ал. 1 ТЗ има преклудиращ за кредитора ефект, съгласно чл. 688, ал. 1 изр. 2 ТЗ. Поради липса на процесуална предпоставка за предявяване на иска по чл. 694, ал. 1 ТЗ, същият е недопустим. В този смисъл е налице константна практика на съдилищата, включително посочена от синдика с отговора като Определение № 117/04.03.2020 г. по ч. т. д. № 1731/2019 г. по описа на ВКС, II ТО; Определение № 153/02.04.2019 г. по ч. т. д. № 313/2019 г. по описа на ВКС, I ТО; Определение № 144/11.03.2014 г. по ч. т. д. № 3885/2013 г. по описа на ВКС, II ТО; Определение № 495/19.07.2019 г. по ч. т. д. № 1505/2019 г. по описа на ВКС, II ТО; Определение № 138/10.04.2020 г. по ч. т. д. № 181/2020 г. по описа на ВКС, I ТО и мн.др. Съдът намира, че в случая е налице спор относно характера на вземането на ищеца, а именно дали следва да се счита старо и възникнало преди датата на откриване на производството по несъстоятелност или е нововъзникнало и е приложила разпоредбата на чл. 688 ал. 3 от ТЗ. Съдът намира за неоснователни доводите на синдика и встъпилото лице, че предявените от ищеца вземания са стари и предявяването е извън сроковете по чл. 685 от ТЗ и чл. 688 от ТЗ, поради което според тях искът е недопустим. В случая се касае за

вземания по договор за правна защита и анекс към него, в които е уговорено резултативно адвокатско възнаграждение, а именно същото ще е дължимо, ликвидно и изискуемо при настъпване на определените предпоставки. Предвид горното, макар да се основават вземанията на договора от 04.07.2019г. и анекса от 04.01.2020г., към датата на сключване на същите вземанията не са възникнали, защото не са настъпили предпоставките за това съгласно уговореното. Не е имало как да бъдат предявени преди да станат изискуеми и ликвидни, което е настъпило след отмяната на задълженията по ревизионния акт, което е извършено с решение на Директора на Дирекция „ОДОП“ № 160/28.01.2021г., а конкретните суми за връщане на дружеството са определени с акт за прихващане /възстановяване, издаден от НАП ТД София от 02.03.2021г. Следователно с оглед уговореното по договора и анекса, вземанията са възникнали, изискуеми и ликвидни след дата 02.03.2021г., която дата е след срока по чл. 685 и чл.688 от ТЗ, поради което според съда не може да се приеме, че вземането е старо и като не е предявено в горепосочените срокове, не може да се приеме. Уговорката по договора за правна помощ и анекса е допустима, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 4 от ЗАдв възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес. Подобна уговорка не влиза в противоречие с нормата в чл. 36, ал. 1 ЗАдв, уреждаща императивно правото на възнаграждение на адвоката за своя труд. Договореният хонорар се дължи при условията на резултативност. Страните по договора за правна защита могат да постигнат съгласие по всякакви, допустими от закона условия, в това число и заплащане на резултативен хонорар, който да бъде дължим при условие, че са налице принудително събрани суми в размер, покриващ размера на уговореното адвокатско възнаграждение. Адвокатът получава договореното възнаграждение, но при сбъждане на договореното отнапред условие - принудително събиране на суми, покриващи част или целия хонорар на довереника. Условието има отлагателен характер и сбъждането му има решаващо значение за възникване на задължението, а не за неговата изискуемост. Предвид горното доводите на синдика и третото лице са неоснователни. Не може да се приеме, че ищецът е следвало да предяви вземанията си като стари, тъй като до сбъждане на условието същите не са възникнали, нито ликвидни, нито изискуеми, поради което макар принципно нормата на чл. 685 от ТЗ да не визира предявяване на изискуеми вземания, то предвид необходимостта от индивидуализация на вземането по размер при предявяването му, то преди дата 02.03.2021г. същото не е било възможно. Вярно е, че законът допуска предявяване на вземания под условие, но горното е за вземания, които са определени по размер и само изискуемостта им зависи от настъпване или не на дадено условие. Процесното вземане е за резултативен адвокатски хонорар, като същото не само възниква след сбъждане на условието – възстановяване на суми след отмяна на ревизионния акт, но и самият му размер е обусловен от настъпване на условието, тъй като е уговорено в процент от възстановената сума. Следователно не се касае само за изискуемост, а и за ликвидност, т.е. самото вземане като такова конкретно определено по размер възниква с настъпване на предпоставките и не може да се приеме, че ищецът е бил длъжен да го предяви като старо

вземане, при условие, че до 02.03.2021г. размерът на задължението не би могъл да бъде определен, тъй като не се знае нито в каква част задълженията по ревизионния акт биха били отменени, нито каква сума конкретно би била възстановена на лицето, за да се определи възнаграждението на база на същата. Не могат да бъдат споделени аргументите на синдика във връзка с чл. 725, ал.1 от ТЗ относно условните вземания, тъй като хипотезата на горното предполага установено по размер вземане, което зависи само от отлагателното условие, т.е. вземането се предявява под условие, а при окончателното разпределение се изключва, ако до този момент условието не се е сбъднало. В случая вземането е за резултативен адвокатски хонорар и самото му възникване и размер зависи от уговорените предпоставки, поради което не може да се приеме, че е било възможно да се предяви под условие, още повече, че няма как да бъде конкретизирано по размер преди настъпване на предпоставките за неговата ликвидност и изискуемост.

По отношение на твърденията, че вземанията по договора и анекса са свързвани с действия, произтичащи от продължаващата дейност на длъжника след откриване на производството по несъстоятелност, съответно следвало да бъдат сключени като сделки, със съгласието на синдика съгласно чл. 635, ал.1 от ТЗ, то следва да се има предвид, че горното не може да бъде споделено, тъй като видно от данните по делото, производството по несъстоятелност е открито с решение от 18.11.2020г. по т.д.№239/2020г. на СГС, 6-13 състав. Очевидно е от датите на сключване на договора – 04.07.2019г. и анекса към него – 04.01.2020г. Няма как преди откриване на производството по несъстоятелност и назначаването на синдик, да се изисква негово съгласие за одобряване на сделки, сключени от синдика. Не може да се приеме за основателен и довода на синдика, че нови по смисъла на чл. 688 ал.3 от ТЗ са само вземания, възникнали в резултат на контролирана от синдика дейност, тъй като такава изискване ТЗ не поставя.

По отношение на заявените възражения, че договорът и анекса са нищожни поради противоречие със закона и добрите нрави, съдът намира следното:

Както се прие и с ТР № 1 от 2010 г. на ОСТК на ВКС, съдът следи служебно за свръхпрекомерност на уговорения размер на насрещната престация, което опорочава волеизявлението поради противоречие с добрите нрави и води до нищожност на договора (чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД), т.е. дори и да е спорно дали синдикът, а не самото дружество – длъжник, който е страна по материалното правоотношение, може да повдига възражения за нищожността, съдът е задължен да прецени горната и служебно, като в този смисъл е и решение на ВКС №125/10.10.2018г. по гр.д.№4497/2017г., III Г. О. НА ВКС и др. В разпоредбата на чл. 36, ал.2 от ЗА е регламентирана специална хипотеза на противоречие с добрите нрави, като е предвидено, че уговореното адвокатското възнаграждение следва да е справедливо и обосновано и не може да бъде в размер, по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата е предвидена възможност при липса на договор, по искане на адвоката, адвоката от Европейския съюз или клиента, адвокатският съвет да определя възнаграждение съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет. В случая в договора и анекса е уговорено

адвокатско възнаграждение, което е в размер на 20% от отменения размер на данъчните задължения по ревизионния акт и възстановените суми. Съгласно отразеното в акта за прихващане, по ревизионния акт от 13.06.2019г. са установени задължения за корпоративен данък в размер на 74 326 лв. и лихви 9064,37лв. / общо 83 390,37 лв./ и за ДДС в размер на 90 100 лв. и лихви в размер на 11 011,96 лв. / общо 101 111,96 лв./, т.е. общо сумите са 184 502,33 лв. Съгласно чл. 8, ал.1 от Наредбата за минималните адвокатски хонорари за защита по административно дело с определен интерес, възнаграждението би било 3530 лв. плюс 1 % за горницата над 100 000 лв., или в случая 4375,02 лв., която сума е малко под 2,5% от размера на задълженията по акта. Аналогично е и при възнаграждението по анекса. Наредбата не предвижда специален хонорар за защита в административното производство по обжалване на ревизионния акт пред съответния орган, в случая Директора на дирекция, но дори и да се приложи по аналогия определянето на размера на възнаграждение при съдебно обжалване е видно, че същият е доста по-нисък, а именно под 2,5%, поради което уговаряне на хонорар от 20% е прекомерно, необосновано и завишено, което е в противоречие с разпоредбата на чл. 36, ал.2 от ЗА. Следва да се има предвид, че защитата в хода на административното производство не изисква процесуално представителство, а се изчерпва единствено с подаване на жалбата пред административния орган, който в случая е длъжен да преразгледа административния акт, който е атакуван пред него изцяло и служебно, т.е. независимо от представени доказателства и изтъкнати доводи, т.е. достатъчно е сезирането му с бланкетна жалба, подаването на която не изисква подробно мотивиране, съответно големи усилия и дейност от страна на ангажирания адвокат. В чл.6 от Наредбата е предвиден минимален хонорар за адвокат за изготвяне на книжа, справки и други, който е 60 лв. на час, т.е. дори и при съобразяване на тази разпоредба, очевидно е, че хонорар за 20% от вземане за над 180 000 лв. за изготвяне на обжалване на ревизионен акт пред административния орган е изключително висок и необоснован. Предвид горното и като съобрази, че уговаряне и то предварително на хонорар, представляващ 20% от оспорваното вземане е необосновано и несправедливо, съдът споделя доводите на синдика и намира, че тази клауза от сключения договор и анекса са нищожни поради противоречие със закона и добрите нрави. Установената с чл. 9 ЗЗД свобода на договаряне е ограничена от императивните правила на закона и добрите нрави, които в своето единство формират и границите на договорната автономия на съконтрагентите. Затова, когато договореното възнаграждение, както е в случая, сочи на явна несправедливост, то тя е несъвместима с установените в обществото норми на поведение и общоприет морал и клаузата, с която то е договорено следва да се приеме за нищожна. Уговореното възнаграждение от 20% от самото оспорвано по административен път вземане, при положение, че се касае само за действия по подаване на жалба до административния орган, който при сезирането си е длъжен и сам служебно да прецени всички предпоставки за потвърждаване или отмяна на атакувания акт, не се явява справедливо, обосновано и в съответствие с обема на работа. Дори и при съдебно обжалване на потвърдения ревизионен акт адвокатското възнаграждение би било в пъти по-малко, което обуславя извод, че възраженията на синдика за нищожност на клаузата са основателни.

Съдът за пълнота, макар да е намерил за основателни възраженията за нищожност, следва да обсъди и изтъкнатите доводи за недействителност по смисъла на чл. 40 от ЗЗД, а именно твърди се недобросъвестност и действия във вреда на дружеството. Не е налице фактическия състав на чл. 40 от ЗЗД – договаряне във вреда на представлявания, тъй като както е имал случай да се произнесе ВКС по въпроса по реда на чл. 290 от ГПК с решение № 841/19.01.2010г., по гр.д.№ 3530/2008г., IV г.о., решение № 214/20.07.2010г. по гр.д.№ 109/2009г. и др., когато извършените от представителя действия са в рамките на учредената му представителна власт, дори и тези действия да не са в интерес, а във вреда на упълномощителя, то те запазват валидността си по отношение на добросъвестния съконтрагент. В този случай, упълномощителят разполага с правото да претендира вреди от представителя, а когато представител или пълномощник съзнателно е действал против законните интереси на представлявания, той носи наказателна отговорност за злоупотреба на доверие по НК. Следователно дори и да е налице договаряне във вреда на представлявания, то представителството е пред трето лице – НАП и съответните органи/длъжностни лица, поради което действията запазват валидността си, тъй като не се установява недобросъвестност на съответните длъжностни лица от НАП спрямо които са осъществени действията по представителство, за да се приемат за релевантни доводите на синдика. В случая не се изследва знанието на двамата договарящи, за да се прецени налице ли е недействителност, а на третото лице, спрямо което са осъществени действията по представителство и категорично няма данни нито за знание, нито за недобросъвестност, а дори няма и такива твърдения.

Съдът намира за неоснователни и доводите на синдика, че не се следва да се възприемат подадените отчети, тъй като те не били представени на синдика от длъжника в изпълнение на задълженията му да се предаде документацията. Двата отчета са представени с предявеното вземане и са приложени като документи към него, следователно синдикът при получаване на вземането от съда би следвало да се е запознал със същите. Това, че отчетите са подписани за приел от управителя на дружеството, който към момента на датата на същите не е лишен от правомощия да го представлява, не е порок, тъй като към този момент и производството по несъстоятелност е било спряно, т.е. синдикът не е бил в правомощията си за даване на съгласие за сделки, а и в случая не се касае за нова сделка, а за отчет за приключила такава. Видно от данните по ТР с решение на съда по несъстоятелността от 16.02.2021г. производството по несъстоятелност е спряно, а с решение от 05.03.2021г., обявено на същата дата в ТР е възобновено, тъй като датата на отчетите – 02.03.2021г., управителят, който не е с прекратени правомощия е законния представител на дружеството, поради което не може да се приеме, че с непредставянето на отчетите за одобрение от синдика, не е налице отчетна сделка. Твърденията на синдика, че след прекратяване на счетоводното обслужване на дружеството длъжник на 17.05.2021г. при предадената му документация не са се съдържали процесните отчети, също е неоснователно, тъй като те са приложени към молбата за предявяване на вземанията от 27.04.2021г. и той е могъл да се запознае с тях. Това, че липсва осчетоводяване на вземанията към онзи момент и

към настоящия момент също е ирелевантно като довод, защото счетоводното отразяване или не, не влияе на съществуването на едно вземане. Доводите на синдика, че тъй като жалбата била подписана лично от управителя на дружеството, а не от упълномощения адвокат пълномощник, не е налице изпълнение на поръчката, също са ирелевантни, тъй като самото изготвяне на жалбата може да е осъществено от адвоката, а само подписването да е извършено от законния представител, което не означава, че липсва изпълнение, още повече, че противното се установява от представените отчети. Същевременно е основателен довода на синдика, че с чл. 3 б от анекса е изменена уговорката относно възнаграждението и прието, че такова се дължи при условие, че бъдат ефективно възстановени суми на дружеството, като по б. "а" е уговорено, че това е във връзка с новата ревизия по описаната заповед от 27.11.2019г. С акта за прихващане /възстановяване се констатира основание за възстановяване на суми по ревизионен акт от 04.10.2018г., който не е предмет на договора за правна защита и анекса, а по издадения въз основа на заповедта от 27.11.2019г. ревизионен акт от 28.07.2020г. изрично е посочено, че няма правени плащания или събирани суми, следователно в резултат на отмяната на този акт няма сума, която да е възстановена на дружеството, за да се приеме, че въз основа на нея е дължимо възнаграждение в определяем размер.

Същевременно, обаче, предвид гореизложените мотиви и уважаване на възраженията за нищожност на клаузата за размера на възнаграждението, съдът следва да обсъди следва ли се определяне на такова от настоящия съд. В отклонение на общото правило на чл. 286 ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги - чл. 36, ал. 1 ЗА. Когато страните по договора не са определили размера му, възнаграждението е съгласно действащата Наредба за минималните адвокатски възнаграждения, а изискуемостта на вземането настъпва от момента на изпълнение на поръчката - от извършването на уговореното от страните правно действие, в този смисъл изрично решение №224/11.07.2011г. по гр.д.№371/2020г., 4 г.о на ВКС, решение № 132/2013 на ВКС по гр. д. № 653/2012, III гр. о. и др. В настоящия случай страните са уговорили резултативно възнаграждение само в хипотеза на позитивен резултат от оспорването на акта. Върховният касационен съд в решение № 495 от 25.06.2010 г. по гр. д. № 1669/2009 г. на Трето гражданско отделение и решение № 623 от 1.12.2010 г. по гр. д. № 1744/2009 г. на Четвърто гражданско отделение, е приел, че възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги и когато страните по договора не са определили размера му, а изискуемостта на вземането настъпва от момента на изпълнение на поръчката - от извършването на уговореното от страните правно действие. Според задължителната практика на ВКС, изразена и в решение № 67 от 30.07.2014 г. по т.д. № 1843/2013 г. на ВКС, II т.о. и решение № 137 от 25.06.2010 г. по т.д. № 888/2009 г. на ВКС, II т.о. разпоредбата на чл. 20 ЗЗД изисква при тълкуването на договорите да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. в практиката на

ВКС, изразена и в постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение от 13.09.2016 г. по т.дело № 3768/2014 г., II т.о. на ВКС година се приема, че в чл. 26, ал. 4 ЗЗД е узаконено правилото, че недействителната част от фактическия състав не влече недействителност на целия фактически състав на една сделка, ако са налице следните условия: когато нищожните части са заместени по право от повелителни правила на закона, или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните и части. Приемайки в конкретния случай, че клаузата, с която е уговорено резултативно възнаграждение, е нищожна, настоящият състав намира, че констатираната частична нищожност трябва да се замести от повелителната разпоредба на Закона за адвокатурата, която прогласява принципът за възмездност на адвокатския труд - чл. 36, ал. 1 ЗА, но същата разпоредба определя начина на формиране на адвокатското възнаграждение при липса на договореност между страните по чл. 36, ал. 3 ЗА. При липсата на договореност между страните, поради нищожността на клаузата относима към размера на възнаграждението, последният следва да се определи от съответния адвокатски съвет. Съдът не може да замести волята на страните по договарянето на справедливия и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, като присъди минимално възнаграждение, определено по Наредбата, тъй като Законът за адвокатурата и Наредбата изрично предвиждат, че липсваща воля по договарянето на възнаграждение може да бъде заместена само от Адвокатския съвет по реда на чл. 36, ал. 3 ЗА. Съдът не е в правомощията си да определя размера на възнаграждението по едно правоотношение, отличаващо се с доверителния си елемент и свободата на договаряне. Изрично в същия смисъл се е произнесъл и ВКС с решение № 236/24.10.2017г. по гр.д.№ 576/2017г., IV г.о. на ВКС и др. В случая няма решение на съответния АС, което да определя размер, поради което съдът и не може да определи сам такъв. Предвид гореизложените съображения съдът намира, че на ищеца не се следва възнаграждение в претендираните размери, респ. няма изискуемия акт на АС за определяне на размер на възнаграждението в хипотезата на чл. 36, ал.3 от ЗА, а ищецът е този, който следва да ангажира доказателства за всички предпоставки по отношение на вземането си, включително и процесната. С оглед гореизложените мотиви исковата претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора разноски не се следват на ищеца, а следва да бъде уважена претенцията на синдика и ищецът да бъде осъден да заплати на масата на несъстоятелността, разноските по делото, възлизащи на сумата от 400 лв., депозит за ССЕ.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Г. Б. М., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. *****, ап.2, срещу „В.М.Б.“ ООД / в несъстоятелност/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул. ***** и синдика на дружеството ХР. В. М. със съдебен адрес – гр. София, бул. *****, вх. *****, с правно основание чл.

694 от ТЗ за признаване за установено, че ищецът има вземания в размер на сумата от 49 222,98 лв. по договор за правна защита и съдействие от 04.07.2019г. и вземане в размер на 42 336,09 лв. по анекс от 04.01.2020г. към горепосочения договор, предявени пред съда по несъстоятелност с молба от 27.04.2021г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 от ГПК Г. Б. М., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. “****”, ап.2, да заплати на „В.М.Б.“ ООД / в несъстоятелност/, ЕИК *****, като внесе в масата на несъстоятелността, сумата от 400 лв. / четиристотин лева/ - съдебно-деловодни разноси.

Решението е постановено при участието на встъпило трето лице „Б.Б.М.“ ЕООД, със съдебен адрес – гр. София, ул. “*****” – адв. Р.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____